

*Amber Lee Dodd*

Fulgerele m-au gonit acasă  
ISBN: 978-606-94574-9-8

Traducere: Bogdan Voiculescu  
Redactare: Oana Machidonschi, Carmen Eberhat  
Corectură: Eugenia Oprea, Rodica Crețu  
Tehnoredactare: Carusel Multimedia

Titlul original: LIGHTNING CHASE ME HOME  
Autor: Amber Lee Dodd  
Text Copyright © Amber Lee Dodd, 2019  
First published and licensed by Scholastic Ltd.

Copyright © 2019 Carusel Books pentru prezenta ediție în limba română.  
Toate drepturile rezervate  
Această carte este protejată prin copyright și nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DODD, AMBER LEE

Fulgerele m-au gonit acasă / Amber Lee Dodd ; trad. din engleză  
de Bogdan Voiculescu. - București : Carusel Books, 2019  
ISBN 978-606-94574-9-8

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

---

Carusel Books este un imprint al Carusel Multimedia S.R.L.

[www.caruselbooks.ro](http://www.caruselbooks.ro)

e-mail: [contact@caruselbooks.ro](mailto:contact@caruselbooks.ro)



# *Fulgerele m-au gonit acasă*

Traducere din engleză de  
Bogdan Voiculescu

**carusel**  
books



## CAPITOLUL 1

Dimineața, devreme, în ziua în care împlineam unsprezece ani, eram în port, încălțată cu niște pantofi desperecheați și ținând în brațe un homar. Nu aşa ar trebui să înceapă zilele de naștere. Dacă mama ar mai fi fost cu noi, am fi stat acasă, în pijamale, și am fi mâncat clătite. Iar dacă aş fi locuit oriunde altundeva, și nu pe insula Bărăganul Întunecat, la ora șase dimineață aş fi fost tot acasă, în pat, dormind buștean. Însă eu mă aflam sub un cer înstelat și pregăteam barca de pescuit a tatei.

— Dar de ce trebuie să ieşim cu barca? l-am întrebat pe tata după ce ne-am suit în ea.

Mirosea a coșuri de homari lăsate prea mult în soare. Nu vrei să simți izul ăsta niciodată, cu atât mai puțin la primele ore ale zilei.

— Pentru că e o tradiție, Amelia. Toți insularii trebuie să

iasă și să atingă stâンca atunci când împlinesc unsprezece ani. Așa am făcut și eu, și bunicul tău, și străbunicul tău, a spus tata, întinzându-mi-o pe cătelusa noastră, Pippa.

— Și mama a făcut la fel? l-am întrerupt eu.

— Nu, ea nu era insulară, a spus tata șoptit. E ceva special, numai pentru noi, localnicii.

Nici acum nu-i plăcea când vorbeam despre mama, deși trecuseră aproape doi ani de la plecarea ei.

Tata a pornit motorul și a întors cărma cu mâinile lui mari, înăsprițe de vreme.

Eu n-aveam impresia că urma să facem ceva special. De fapt, mi se părea mai degrabă înfiorător. În primul rând, nu-mi plăcea deloc ideea de a ieși pe marea agitată, pentru că am tot timpul *rău de mare*. Și, în al doilea rând, mă cam speria locul spre care ne îndreptam.

Chiar în apropierea portului de pe insula Bărăganul Întunecat se află o stâncă neagră și lucioasă numită Dintele Șarpelui. Se spune că un șarpe uriaș a răscosit mările și a scos la suprafață toate insulele din partea asta a Scoției. Dar, după ce a făcut asta, șarpele era atât de vlăguit, încât s-a întins pe fundul mării și a murit. Acum, tot ce-a rămas din el e un dinte negru și uriaș, care se înalță din apă chiar și printre cele mai înalte valuri. Când un insular împlinește unsprezece ani, trebuie să înnoate până la dintele și să-l atingă. Doar că eu nu știu să înnot, iar insulară sunt doar pe jumătate, după cum țin tot timpul să-mi amintească copiii. Nici măcar nu arăt ca insularii. Nu am față albă și părul roșcat, ca tata. Îi semăn leit

mamei: am părul șaten-închis și cărlionțat și pielea acoperită cu pistru. Singura diferență sunt ochii. Am ochi ca ai tatei. Nici albaștri, nici căprui, nici verzi, ci de o culoare incertă, care se schimbă odată cu vremea. În zilele de vară senine și reci par albaștri și, când ieşim cu barca dis-de-dimineață, par verzi. Dar cel mai adesea sunt cenușii. Genul de cenușiu pe care îl capătă cerul chiar înaintea unei furtuni puternice.

În ziua aceea, ochii mei erau cenușii. Deși era mijlocul lui august, deși marea era calmă și puteam auzi fluieratul tatei, care acoperea zumzăitul motorului, simteam că e ceva în aer. În regiunea insulei Bărăganul Întunecat, dincolo de linia orizontului, stă mai mereu la pândă câte o furtună. Există furtuni de toamnă, când vântul bate atât de puternic, încât copacii cresc strâmbi în anul următor. Și furtuni de iarnă, în timpul căror bărcile ancorate în port trepidează și se smucesc atât de tare, că amenință să se desprindă din odgoane. Și mai sunt și furtunile de primăvară, când tunetele și fulgerele te urmăresc până acasă. Există chiar și furtuni de vară, când plouă cu stropi mari și calzi. Cu cât ne apropiam mai mult de stâncă, cu atât mai intens simteam că se pregătește ceva. O furtună cum nu mai văzusem până atunci.

— Am ajuns, pui, a spus tata, oprind motorul.

Barca se legăna șovăitor înainte și-napoi pe apele învolburate.

— *Ham! Ham! Ham!* lătra Pippa la valuri, de parcă ar fi putut să le stăvilească.

În mintea ei, Pippa se credea ditamai dulăul, deși era doar

o corcitură de terier, mică și ciudată, cu urechile prea mari pentru capul ei și cu picioarele prea scurte pentru trupul său. Pippa s-a liniștit în cele din urmă, când barca a poposit în umbra Dintelui Șarpelui. Tata s-a întors spre mine, privindu-mă într-un fel anume, așteptând, ca și cum eu ar fi trebuit să știu ce aveam de făcut.

— Ei, haide, atinge-o, a spus el.

Am coborât ochii spre apă. Era atât de întunecată, încât nici nu-mi vedeam oglindirea. Bunicul mi-a spus că, în zonele cu cea mai mare adâncime, oceanul coboară mai bine de doi kilometri. Și acolo, pe fund, e atât de întuneric, încât peștii nici măcar n-au nevoie de ochi. Gândul astăzi era suficient pentru a mă cuprinde fiorii.

— Trebuie doar să întinzi mâna și să o atingi. Nu e nevoie să intri în apă, mi-a spus tata.

Am clătinat din cap.

— Toți copiii o fac. Nu vrei să fii ca prietenii tăi? a întrebat tata, trăgându-se de barba lungă și roșcată.

Nu puteam să-i spun că, fiind copila aia ciudată, educată acasă, îmi era imposibil să-mi fac prieteni. Dar nici nu voiam să-l dezamăgesc. Așa că am inspirat adânc, am încercat să alung gândul la peștii fără ochi și m-am aplecat peste marginea bărcii. Nu reușeam să ajung cu degetele la stâncă, oricât m-aș fi întins. Pippa lătră continuu și se învârtea în cercuri mici. Nu era singura care-și dădea seama că era o idee proastă.

— Te țin eu, mi-a zis tata, luându-mă de brâu, ridicându-mă și întinzându-mă în față, până când am ajuns să atârn

cu picioarele deasupra apei. Am strâns din ochi, am întins brațul și mi-am lipit palma de piatră. Nu era rece, aşa cum mă așteptasem; era caldă, de parcă ar fi fost vie.

— Pune-ți o dorință, a spus tata.

Dar eu nu știam ce dorință să-mi pun. Știam ce-și dorea tata: să mă descurc la noua mea școală. Mama mă educase acasă, singură, încă de când am învățat săptămâni, după ce învățătoarea mea, doamna Stokes, a spus că sunt „ineducabilă“. Apoi, după ce mama a plecat, tata și bunicul au încercat să continue lecțiile cu mine, dar nu aveau destulă răbdare (tata) și le cam zbura gândul în alte părți (bunicul), aşa că am învățat la fel de puțin cât învățam și cu doamna Stokes. Pe urmă, tata m-a înscris la Academia Bridlebaine, școală simandicoasă de pe insula vecină, la care învățase el în copilărie și despre care îmi vorbise întruna toată vara: căte voi învăța eu acolo, în căte cluburi mă voi înscrie și căți prieteni îmi voi face. Am vrut să cred toate poveștile tatei: cum că aş putea să mă înscru la cursul de actorie și să câștig simpatia tuturor. Dar, oricât de mare ar fi fost entuziasmul cu care așteptam să înceapă școala, o parte din mine Tânjea după situația dinainte, când mama era cea care îmi preda lecțiile. Dar ea nu mai era cu noi și se înplinea aproape un an de când mă sunase ultima oară. Cel mai dureros era că nici măcar nu știam în ce colț al lumii se află. Așa că trebuia să-mi folosesc imaginația. Uneori mi-o închipuiai croindu-și drumul prin Amazon sau călăriend cămile în deșert. Alteori mi-o imaginam și în locuri mai puțin plăcute, cum ar fi Polul Nord cel înghețat, ca să nu mai

tânjesc atâtă să-i fiu alături. Mai greu era la zilele de naștere. Aș fi renunțat la toate cadourile, numai să fiu cu mama, chiar de-ar fi trebuit să locuiesc pe un ghețar în mijlocul Antarcticii.

— Haide, Amelia, grăbește-te, pune-ți o dorință, a spus tata și brațele lui au început să tremure.

M-am aplecat în față și am atins stâncă din nou.

— Îmi doresc să fiu cu mama, am șoptit și jur că am simțit stâncă mișcându-se, deși e posibil să fi fost doar rodul imaginației mele.

Tata m-a tras înapoi în barcă și m-a luat de umeri.

— Bunica ta ar fi fost atât de mândră, a spus el, ridicându-mă și așezându-mă în barcă. Acum ești o insulară adevărată, Amelia, și nu mai faci parte doar din familia mea, ci aparții întregii insule. E ceva deosebit, pentru că înseamnă că de-acum înainte nu vei mai fi niciodată singură.

Tata m-a strâns în brațe și m-a îmbrăcat cu cea mai bună cămașă a sa, din flanelă moale. Mi-am dat seama își dădea simț să facă din aniversarea mea o zi deosebită și m-au cuprins remușcările pentru dorința pe care mi-o pusesem.

Tata a scos apoi din geanta sa două pachete înfășurate anapoda.

— Sper să-ți placă, a spus el stincher.

Am desfăcut folia cu bule și banda adezivă cu care-mi împachetase ambele cadouri. În primul pachet se afla cea mai urâtă pereche de pantofi pe care o văzusem vreodată: roz, cu catarame în formă de margarete. I-am pus în picioare doar că să-i fac pe plac. Știam că mai târziu aveam să-i îngrop adânc în

grădină, într-un loc unde să nu-i poată găsi nici măcar Pippa. Totuși cadoul următor a fost mult mai frumos. Era o carte uriașă, cu coperte cartonate, despre Exploratori.

— Am trecut pe la librăria domnului Sinclair și am văzut carteasta. M-am gândit s-o înlocuim pe cea veche și roasă cu una cu un conținut ceva mai matur.

Tata se referea la carteala ilustrată despre femei aventuriere pe care o țineam sub pernă. Dar, chiar dacă asta nouă, primită ca cadou de ziua mea, era frumoasă și plină cu fotografii reale ale unor exploratori faimoși, știam că n-o va putea înlocui pe cea de acasă. Nu că ar fi fost cine știe ce. Era doar o carte mică și galbenă, cu ilustrații. Și era destul de veche – cotorul se desfacea, colțurile paginilor erau roase și încă mirosea a milkshake de banane, din care vărsasem peste ea la un moment dat. Dar nu puteam renunța la ea, pentru că era carteala mea și a mamei, plină cu poveștile pe care mi le spuse în fragedă copilarie, despre femei admirabile și curajoase și care se aventuraseră pe Amazon și scăpaseră din ghearele canibalilor.

Și mama era un fel de aventurieră. Înainte să se fi mutat pe Bărăganul Întunecat, călătorise în toată lumea, filmând fauna sălbatică. La un moment dat, a colaborat chiar cu David Attenborough<sup>1</sup>, ajutând la realizarea unuia dintre documentarele acestuia. Mi-a povestit de multe ori cât de tare iubea activitatea asta, că îi plăcea să filmeze și să doarmă la rădăcinile copacilor în pădurile tropicale. De aceea, când închid

<sup>1</sup> Sir David Frederick Attenborough, personalitate media și naturalist britanic, autorul mai multor documentare despre viața animalelor sălbaticice (N.t.)

ochii și mă gândesc la mama, mi-o închipui pornind în câte o aventură grandioasă, aşa, ca doamnele din carte mea.

— Mai am un cadou. Åsta e deosebit, a spus tata.

A zâmbit și a mai scos un pachet din buzunar: o cutie mică și roșie, legată cu o panglică. Mi-a înmânat-o, iar eu i-am simțit greutatea în mâini.

— Tradiția ne cere să le transmitem copiilor, când împlinesc unsprezece ani, o moștenire de familie, a spus tata, întorcând barca și pornind iarăși motorul.

Înăuntru era busola mică, din aur, pe care buna i-o dăduse mamei în ziua în care m-am născut. Am rămas cu gura căsată. Cum ajunsese la tata? Oare mama o lăsase în urmă? Am ridicat ochii spre el, așteptând să primesc vreo explicație. Dar pe față lui apăruse expresia aceea ciudată pe care o avea când era obosit, flămând sau prost dispus. Așa că mi-am mușcat buza și am privit îndelung busola. Am observat că acul arăta drumul spre casă. Spre casa aflată drept sub Steaua Nordului, cea mare și strălucitoare.

După ce am legat barca și am pornit pe treptelete abrupte care duceau spre vârful dealului, a început să se lumineze de ziua. Suficient cât să-l văd pe bunicul, prin fereastra de la bucătărie, trebăluind tacticos. Când am intrat, am descoperit că scosese din sertare toate cuțitele și furculițele.

— Iar sunt puse toate lucrurile anapoda, nimic nu e la locul lui, a mormăit bunicul și a început să mute oalele și tigăile.

— Hai, hai, tată, azi nu e momentul pentru neroziile tale! a replicat tata, apropiind un scaun și silindu-l să ia loc.

Se întâmplă ca bunicul să uite câte una, alta. De exemplu, uită care e locul furculițelor sau faptul că bunica a murit. Uneori încercăm să-i reamintim, alteori nu, dar de cele mai multe ori sfârșim prin a aranja la loc lucrurile în bucătărie. După ce am făcut ordine, tata s-a dus la frigider și a scos cel mai mare și mai dizgrațios tort pe care l-am văzut vreodată. Înalt cam de jumătate de metru, cu glazură roșu cu verde și înclinat.

— L-am făcut cu mâna mea, a spus tata mândru.

— E foarte, foarte... am spus eu, căutând cuvântul potrivit.

— Oribil, a observat bunicul, ca și când mi-ar fi citit gândurile.

— Spune ce crezi cu adevărat, a spus tata țâfnos, așezând tortul pe masă și tăind felii mari, pe care apoi le-a împărțit între noi.

Bunicul nu făcea decât să se holbeze la felia lui.

— Azi am dus-o pe Amelia la Dintele řapelui să-și pună dorința, a continuat tata.

Bunicul a scăpat furculița. Aceasta s-a izbit zgomotos de podea, iar el s-a întins peste masă și mi-a cuprins palmele cu mâinile lui uscățive.

— Te-a ales, aşa-i? a întrebat el aspru, cu o privire întunecată.

— La ce te referi? i-am răspuns, amintindu-mi înfiorată clipa în care Dintele řapelui parcă s-a mișcat, după ce mi-am pus dorința.

# JUNKO Tabei



© Getty Images

22 septembrie 1939 - 20 octombrie 2016

*Junko a fost prima femeie care a ajuns în vârful Everestului, cel mai înalt munte din lume, și prima femeie care a reușit performanța de a escalada Cele Șapte Vârfuri, cum se numesc în lumea alpinismului cei mai înalți munți de pe cele șapte continente, respectiv: Everest [Asia], Aconcagua [America de Sud], Denali [America de Nord], Kilimanjaro [Africa], Elbrus [Europa], Carstensz Pyramid [Oceania].*

*Nimic nu a putut sta în drumul ei spre vârful acestor munți: a supraviețuit unei avalanșe cumplite când escalada Everestul, fiind îngropată sub o pătură groasă și sufocantă de zăpadă, și, douăsprăzece zile mai târziu, ajungea în vârful acelui munte. A fost un exemplu de hotărâre, curaj și perseverență.*

# IDA PFEIFFER



© Getty Images

14 octombrie 1797 - 27 octombrie 1858

*Ida a călătorit în jurul lumii, într-o epocă în care femeilor nu le era permis să aibă visuri mărețe. S-a născut la Viena, dar a vizitat Brazilia, Chile, Anglia, America, Australia – ca să numim doar câteva dintre ținuturile prin care a umblat –, scriind despre oamenii și obiceiurile lor, precum și despre flora, fauna și peisajele pe care le-a întâlnit, astfel încât oamenii să afle despre aventurile ei.*

*Și-a dorit foarte mult să vadă lumea încă de când era mică și și-a transformat visul în realitate: și-a croit drum prin lume, aşa cum și-a dorit.*

# ADA BLACKJACK



© Getty Images

1898 (luna nu este cunoscută) - 29 mai 1983

*Ada Blackjack Johnson s-a născut în Alaska și în 1921 s-a alăturat unei expediții întreprinse de un grup de cinci bărbați pe insula Wrangel, în nordul Sibiriei, într-o încercare a Canadei de a revendica insula respectivă.*

*Condițiile erau dure, cu temperaturi negative și vânturi turbate. Când s-au terminat rațiile de mâncare, trei dintre compa-nionii Adei au încercat să traverseze pe jos cei 1 000 de kilometri de gheăță care acoperau Marea Ciukotsk, vrând să ajungă în Siberia. Între timp, Ada a rămas în tabără să-l îngrijească pe al patrulea bărbat, care se îmbolnăvise de scorbut și avea să moară curând, lăsând-o pe Ada singură, la discreția forțelor naturii ne-imblânzite. Îi ținea companie doar pisica expediției, Vic.*

*În cele din urmă, Ada a fost salvată, iar ziarele vremii au numit-o „un Robinson Crusoe feminin“, după faimosul personaj literar.*

# LAURA DEKKER



© Getty Images

N. 20 septembrie 1995

*Laura este cea mai Tânără persoană care a navigat de una singură în jurul lumii. Este o realizare extraordinară la orice vîrstă, dar ea avea doar 16 ani când a pornit în acel voiaj, care a durat un an și cinci luni.*

*Cu tată danez și mamă nemțoaică, Laura a copilărit în Noua Zeelandă și în Olanda. Curajoasă și hotărâtă, ea a navigat prin cele mai periculoase locuri din lume, cum ar fi Capul Bunei Speranțe, înfruntând o vreme fără vânturi prielnice și curenții puternici ai oceanului.*

*Dar nici măcar o aventurieră curajoasă ca Laura n-a putut scăpa de școală! Și-a continuat studiile chiar și în timp ce se afla pe mare și naviga în jurul lumii, urmând cursuri online pentru a ține pasul la învățătură cu colegii ei.*